

odešli do výslužby teprve po účinnosti plat. zákona. U těchto již krácení podle § 17 zák. č. 286/24 nenastalo.

Nesrovnalosti, o nichž mluví stížnost, mohou býti důvodem k nové úpravě zákonné, jak byla provedena na př. v příčině odpočivných požitků zákonem č. 70/30, nebo v příčině použití § 162 plat. zák. ustanovením § 9 zák. č. 80/28. Nesrovnalosti ty nemohou však ospravedlniti faktické vyrovnání jich bez výslovného předpisu zákona, ani býti důkazem, že žal. úřad v daném případě nepostupoval podle zákona.

Stížnost dovozuje konečně rovnost pensistů obou skupin také ze smyslu § 18 zák. č. 286/24 a má v tom směru za to, že zákon chtěl stanoviti fixně minimum odpočivných požitků zaměstnancových, které mají zůstati nezkrácené, má-li vedle výslužného ještě nějaký výdělečný příjem. Toto minimum bylo prý stanoveno se zřetelem na celkové drahotní a hospodářské poměry, které jsou pro životní potřeby každého pensisty totožny bez ohledu na to, kdy odešel do výslužby. Ani tyto vývody neshledal nss přílehlavými.

Jest jisto, že zákon v § 18 odst. 3 vyslovil, že aspoň polovina odpočivného požitku musí zůstati nezkrácena, a že ustanovení to platí pro všechny pensisty bez rozdílu, kdy odešli do výslužby. Z toho však nijak neplyne, že by byl zákonodárce zamýšlel stanoviti vzhledem k drahotním a hospodářským poměrům, stejným pro všechny státní zaměstnance ve výslužbě, společné měřítko podle zvýšeného odpočivného požitku vyměřeného nejvyšší výměrou úředníka nejvyšší platové stupnice, resp. mimo platové stupnice plat. zákona. Takový výklad nesrovnával by se s úspornými úmysly zákonodárcovými, které byly rozhodny jak pro vydání zák. č. 286/24, tak i zákona platového.

Z předeslaných úvah vyplývá, že postup žal. úřadu, pokud při krácení odpočivných požitků st-lových použil se zřetelem na jeho výdělečný příjem půldruhanásobku nejvyšší výměry odpočivného požitku zaměstnance státního II. hodn. třídy 2. stupně, je ve shodě se zákonem. Jest proto stížnost v tomto směru bezdůvodnou. — — —

Č. 9340.

Samospráva obecní: V jakých mezích může zemský prezident podle § 10, odst. 5 a § 3, odst. 6—8 zák. č. 77/27 a č. 125/27 snížit položku obecního rozpočtu na zúročení obecní zápůjčky?

(Nález ze dne 24. června 1931 č. 9803.)

V ě c: Obec města D. proti zemskému úřadu v Praze o úpravu obecního rozpočtu na rok 1928.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím snížil zemský prezident ve smyslu § 10 odst. 5 a § 3 odst. 6—8 zák. č. 77/27 a zák. č. 125/27 položku XII. 6 obecního rozpočtu obce D. na rok 1928, týkající se zúročení zápůjčky na rozšíření městské nemocnice s 300.000 Kč na 54.750 Kč,

poněvadž netřeba do rozpočtu zařaditi anuitu celé zápůjčky uzavřené u Ústředního sociálního pojišťovacího ústavu za tímto účelem v částce 5,000.000 Kč, nýbrž stačí zařaditi pouze poloroční anuitu z částky 1,500.000 Kč, která dosud obci byla vyplacena, t. j. 54.750 Kč.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Stěžující si obec vytýká, že se obec pravoplatně zavázala proti Ústř. sociálnímu pojišťovacímu ústavu k převzetí zápůjčky 5,000.000 Kč a že podle postupu práce tato zápůjčka má býti vyplacena. Jest sice pravda, že dosud obci bylo vyplaceno pouze 1,500.000 Kč, avšak obec jest zavázána proti ústavu převzítí celou zápůjčku a jest povinna staviteli, jemuž zadala již stavbu a kterému vzrostly z tohoto důvodu již náklady, tyto náklady hraditi. Jde tudíž o povinnost, jež se zakládá na právním titulu a které obec za všech okolností musí dostáti.

Nss nemohl vývodům stížnosti dáti za pravdu. Zmíněná položka rozpočtová týkala se zúrokování zápůjčky uzavřené na rozšíření nemocnice. Poněvadž obec jest povinna zúrokovati jen částky jí skutečně vyplacené a přijaté, může do rozpočtu pod titulem zúrokování zápůjčky vložití jen onen obnos, který je nutný k zúrokování oné částky uzavřené zápůjčky, která v rozpočtovém roce bude vyplacena.

V daném případě přiznává obec sama, že z uvedené zápůjčky byla až dosud vyplacena pouze částka 1,500.000 Kč, které bylo zapotřebí k zaplacení projektu a nákupu stavebních hmot. Že obci vzrostly v rozpočtovém roce ještě další výlohy ze stavby, k jejíž úhradě zápůjčka byla určena (t. j. závazky proti staviteli, který se stavbou již započal), že obec může podle postupu prací žádati za výplatu další valuty a že jest také podle úmluvy se zmíněným ústavem povinna dosud nevyplacený zbytek valuty převzítí, ještě neopravňuje obec, aby pro úroky zápůjčky, pokud během rozpočtového roku neměla býti realizována, vložila do tohoto rozpočtu nějakou úhradu, resp. aby v rozpočtu byla ponechána úhrada za úroky pro onu část zápůjčky, která až do konce rozpočtového roku nebyla realizována.

Žal. úřad, jenž upravil rozpočet na rok 1928 nař. rozhodnutím z 11. prosince 1928, má za to, že v r. 1928 byla, resp. až do konce tohoto roku bude vyplacena pouze část valuty ve výši 1,500.000 Kč. Stížnost, jak již uvedeno, stojí na stejném skutkovém základu. Právem vyslovil pak žal. úřad, že do rozpočtu možno z titulu úroků (amortisace) ze zmíněné zápůjčky zařaditi jen onu částku, která jest nutna pro zapravení úroků (amortisace) z této částky v rozpočtovém roce. Že by částka 54.750 Kč tomuto účelu nestačila, stížnost netvrdí.

Č. 9341.

O b e c n í v o l b y : * Není nezákonné, když dohlédací úřad podle § 53 řádu volení do obcí prohlásí za neplatnou volbu osoby pro nevolitelnost z důvodu pendentního řízení konkursního nebo vyrovnávacího